ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 13ης Σεπτεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-234/06 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 2006,

Il Ponte Finanziaria SpA, με έδρα το Scandicci (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους P. L. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina και M. Boletto, avvocati,

προσφεύγουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τους O. Montalto και M. Buffolo,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

η **F.M.G. Textiles Srl,** πρώην Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, με έδρα τη Numana (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον D. Marchi, avvocato,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, E. Juhász, R. Silva de Lapuerta, Γ. Αρέστη και J. Malenovský, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 29ης Μαρτίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Il Ponte Finanziaria SpA (στο εξής: αναιρεσείουσα) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 23ης Φεβρουαρίου 2006, Τ-194/03, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ — Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE) (Συλλογή 2006, σ. II-445, στο εξής: αναιρεσι-

βαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της, με την οποία ζητούσε την ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε το τέταρτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) στις 17 Μαρτίου 2003 επί της ανακοπής που άσκησε η αναιρεσείουσα κατά της Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl (στο εξής: επίμαχη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ορίζει ότι, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, η αίτηση καταχωρίσεως σήματος απορρίπτεται «εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα». Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, περίπτωση ii, του ίδιου κανονισμού ως προγενέστερα νοούνται τα καταχωρισμένα σε κράτος μέλος σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί προτού υποβληθεί η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

3 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι, εάν, εντός πέντε ετών από την καταχώριση, ο δικαιούχος δεν έχει κάνει ουσιαστική χρήση του κοινοτικού σήματος στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωριστεί, ή εάν έχει αναστείλει τη χρήση του επί μια συνεχή πενταετία, το κοινοτικό σήμα υπόκειται στις κυρώσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, εκτός εάν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση. Κατά την παράγραφο 2, στοιχείο α΄, του ίδιου άρθρου, ως χρήση κατά την έννοια της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού θεωρείται επίσης η χρησιμοποίηση του κοινοτικού σήματος υπό μορφή που διαφέρει ως προς τα στοιχεία, τα οποία όμως δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.

4 Το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 ρυθμίζει τα της ανακοπής κατά αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και ορίζει ότι ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει, για να μην απορριφθεί η ανακοπή του, να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος, γινόταν ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του, ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρισμένο. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η παράγραφος 2 αυτού έχει εφαρμογή και επί προγενέστερων εθνικών σημάτων, νοουμένου ότι η χρήση εντός της Κοινότητας αντικαθίσταται με τη χρήση εντός του κράτους μέλους στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.

Ιστορικό της διαφοράς

5 Στις 24 Σεπτεμβρίου 1998, η Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, νυν F.M.G. Textiles Srl (στο εξής: παρεμβαίνουσα) υπέβαλε στο ΓΕΕΑ αίτηση καταχωρίσεως του εικονιστικού σήματος BAINBRIDGE (υπ' αριθ. 940007) ως κοινοτικού σήματος. Τα προϊόντα ως προς τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση ανήκουν στην κλάση 18, «δέρμα και απομιμήσεις δέρματος, είδη από αυτά τα υλικά μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις· δέρματα ζώων· κιβώτια και βαλίτσες ταξιδίου· ομπρέλες, αλεξήλια και ράβδοι περιπάτου· μαστίγια, ιπποσκευές και είδη σελοποιίας», και στην κλάση 25, «ενδύματα, υποδήματα, είδη πιλοποιίας», κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

6 Στις 7 Σεπτεμβρίου 1999, η αναιρεσείουσα άσκησε ανακοπή κατά της ως άνω καταχωρίσεως βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού

40/94. Προς στήριξη της ανακοπής, επικαλέστηκε έντεκα προγενέστερα σήματα, τα οποία είχαν καταχωριστεί στην Ιταλία για τις κλάσεις 18 και/ή 25 και έχουν ως κοινό στοιχείο τη λέξη «bridge». Πρόκειται για τα εικονιστικά σημεία «Bridge» (υπ' αριθ. 370836), «Bridge» (υπ' αριθ. 704338), «Old Bridge» (υπ' αριθ. 606709), «The Bridge Basket» (υπ' αριθ. 593651), για το λεκτικό σημείο «THE BRIDGE» (υπ' αριθ. 642952), για τα τρισδιάστατα σημεία «The Bridge» (υπ' αριθ. 704372) και «The Bridge» (υπ' αριθ. 633349), για το λεκτικό σημείο «FOOTBRIDGE» (υπ' αριθ. 710102), για το εικονιστικό σημείο «The Bridge Wayfarer» (υπ' αριθ. 721569) και, τέλος, για τα λεκτικά σημεία «OVER THE BRIDGE» (υπ' αριθ. 630763) και «THE BRIDGE» (υπ' αριθ. 642953).

7 Με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2001, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ απέρριψε την ανακοπή, κρίνοντας ότι, παρά την αλληλεξάρτηση μεταξύ του βαθμού ομοιότητας των οικείων προϊόντων και του βαθμού ομοιότητας των συγκρουομένων σημείων, μπορεί ευλόγως να αποκλειστεί, ενόψει των μεταξύ τους διαφορών από ακουστικής και οπτικής απόψεως, κάθε κίνδυνος συγχύσεως, κατά την έννοια του κανονισμού 40/94. Η αναιρεσείουσα άσκησε έτσι προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής.

8 Το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή με την επίμαχη απόφαση. Κατ' αρχάς, δεν έλαβε υπόψη του πέντε από τις έντεκα προγενέστερες καταχωρίσεις σήματος (τις υπ' αριθ. 370836, 704338, 606709, 593651 και 642952), με το αιτιολογικό ότι δεν αποδείχθηκε η χρήση των αντίστοιχων σημάτων. Όσον αφορά τα υπόλοιπα έξι προγενέστερα σήματα (τα υπ' αριθ. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 και 642953), θεώρησε ότι δεν ανήκουν στην ίδια «σειρά», διότι δεν αποδείχθηκε η χρήση ικανού αριθμού εξ αυτών. Εν συνεχεία, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ, αφενός, των έξι αυτών σημάτων και, αφετέρου, του κοινοτικού σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, διότι δεν υφίσταται ο απαιτούμενος βαθμός ομοιότητας μεταξύ των συγκρουόμενων σημάτων ώστε να εφαρμοστεί η αρχή της αλληλεξαρτήσεως, κατά την οποία ο μικρός βαθμός ομοιότητας των σημάτων αντισταθμίζεται από τον μεγάλο βαθμό ομοιότητας των προϊόντων και αντιστρόφως.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Μαΐου 2003, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως.

10 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζήτησαν την απόρριψη της προσφυγής.

11 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση των άρθρων 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, και 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, καθώς και του κανόνα 22 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι εσφαλμένως το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του πολλά από τα προγενέστερα σήματα των οποίων είναι δικαιούχος με το αιτιολογικό ότι δεν αποδείχθηκε η χρήση τους.

12 Πρώτον, όσον αφορά έξι από τα προγενέστερα σήματα (τα υπ' αριθ. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 και 642953), βάσει των οποίων το τμήμα προσφυγών εκτίμησε τον κίνδυνο συγχύσεως με το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 27 και 28 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι μόνο δύο από τα σήματα αυτά είχαν χρησιμοποιηθεί ουσιαστικά και, επομένως, μπορούσαν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής έγινε στο πλαίσιο της εξετάσεως του επιχειρήματος ότι πρόκειται για «οικογένεια σημάτων».

13 Συναφώς, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε ρητώς ότι δεν απαιτούνταν να αποδειχθεί, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 43, του κανονισμού 40/94, η χρήση των εν λόγω προγενέστερων σημάτων, διότι δεν είχε παρέλθει η πενταετία που προβλέπει η διάταξη αυτή. Τα έξι αυτά προγενέστερα σήματα έπρεπε, επομένως, να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως με το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Στην πράξη, όμως, ο Ιταλός καταναλωτής συναντά στην

αγορά δύο μόνον από τα σήματα αυτά και, επομένως, δεν είναι δικαιολογημένη η διευρυμένη προστασία την οποία ζητεί η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη την ύπαρξη «οικογένειας σημάτων». Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι η αιτίαση που προέβαλε ενώπιόν του η προσφεύγουσα, σχετικά με την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εξέταση των επίμαχων εν προκειμένω προγενέστερων σημάτων, στρέφεται ουσιαστικά κατά των εκτιμήσεων του εν λόγω τμήματος στο πλαίσιο της αναλύσεώς του σχετικά με τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ των συγκρουόμενων σημάτων και, επομένως, εμπίπτει στον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

14 Δεύτερον, όσον αφορά το ότι δεν ελήφθη υπόψη το προγενέστερο σήμα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952), το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 31 έως 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, για να χαρακτηριστεί ως ουσιαστική η χρήση ενός σήματος πρέπει το σήμα αυτό να είναι αντικειμενικά παρόν στην αγορά κατά τρόπο αποτελεσματικό, διαρκή και σταθερό ως προς τη μορφολογία του σημείου. Το τμήμα προσφυγών ορθώς έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε η ουσιαστική χρήση του εν λόγω σήματος για τα επίμαχα προϊόντα. Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε απαράδεκτα τα έγγραφα που η προσφεύγουσα προσκόμισε για πρώτη φορά ενώπιόν του.

15 Τρίτον, όσον αφορά τα τέσσερα άλλα προγενέστερα σήματα (τα υπ' αριθ. 370836, 704338, 606709 και 593651) που δεν ελήφθησαν υπόψη κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως με το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση, το Πρωτοδικείο έκρινε, αφενός, με τις σκέψεις 42 έως 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη τις λεγόμενες «αμυντικές» καταχωρίσεις των σημάτων αυτών. Κατά το Πρωτοδικείο, το να ληφθούν υπόψη τέτοιες καταχωρίσεις δεν συμβιβάζεται με το σύστημα προστασίας του κοινοτικού σήματος του κανονισμού 40/94, στο πλαίσιο του οποίου η απόδειξη της χρήσεως αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση για την αναγνώριση αποκλειστικών δικαιωμάτων υπέρ του δικαιούχου. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 50 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όσον αφορά το αν το σήμα Bridge (υπ' αριθ. 370836) μπορεί να θεωρηθεί γενικά όμοιο με το σήμα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952), κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 40/94, δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, κατά το Πρωτοδικείο, η εν λόγω διάταξη δεν επιτρέπει στον δικαιούχο καταχωρισμένου σήματος να αποδείξει τη χρήση του σήματος αυτού επικαλούμενος τη χρησιμοποίηση παρόμοιου σήματος που αποτελεί αντικείμενο διαφορετικής καταχωρίσεως.

16 Σχετικά με τον δεύτερο λόγο, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, κατ' αρχάς, με τις σκέψεις 75 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ενώ τα προϊόντα που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος είναι πανομοιότυπα με αυτά που προσδιορίζονται από τα έξι προγενέστερα εθνικά σήματα, βάσει των οποίων το τμήμα προσφυγών εκτίμησε τον κίνδυνο συγχύσεως, εντούτοις τα συγκρουόμενα σήματα παρουσιάζουν μόνον ακουστική και όχι οπτική ή εννοιολογική ομοιότητα. Έκρινε, συνεπώς, μη πεπλανημένη την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι δεν υφίσταται, κατά την αντίληψη του καταναλωτή, κίνδυνος συγχύσεως του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση με καθένα από τα έξι προγενέστερα σήματα μεμονωμένα. Δεύτερον, σχετικά με το επιχείρημα ότι τα προγενέστερα σήματα απαρτίζουν «οικογένεια σημάτων» ή «σειρά σημάτων», το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 128 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, αφού δεν αποδείχθηκε η χρήση όλων των σημάτων που απαρτίζουν τη «σειρά» ή, τουλάχιστον, ορισμένων από τα σήματα που ενδέχεται να αποτελούν «οικογένεια», ορθώς το τμήμα προσφυγών απέρριψε τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα επικαλέστηκε την προστασία που αποδίδεται σε «σειρά σημάτων».

17 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

18 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση και

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε τόσο για την ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και για την ενώπιον του Δικαστηρίου δίκη.

19 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

20 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας,

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να επικυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθώς και

— σε κάθε περίπτωση, να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας τόσο ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

21 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι, με την εισαγωγική παράγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως, οι δικηγόροι της αναιρεσείουσας ισχυρίζονται ότι ενεργούν δυνάμει γνήσιας ειδικής εξουσιοδοτήσεως, «συνημμένης ως διαδικαστικό έγγραφο στο δικόγραφο που κατατέθηκε στο Πρωτοδικείο». Ωστόσο, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό δεν περιλαμβάνεται στη δικογραφία, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

22 Αρκεί να επισημανθεί, συναφώς, ότι το συγκεκριμένο έγγραφο περιλαμβάνεται στη δικογραφία που σχηματίστηκε για το Πρωτοδικείο. Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτη.

23 Με τον πρώτο και τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, οι οποίοι επιβάλλεται να εξεταστούν πρώτοι, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, όταν εκτίμησε τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και των έξι προγενέστερων σημάτων της αναιρεσείουσας, τα οποία ελήφθησαν προς τούτο υπόψη (τα υπ' αριθ. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 και 642953). Ο δεύτερος λόγος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού, η οποία συνίσταται στο ότι δεν ελήφθη υπόψη το προγενέστερο σήμα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952). Ο τρίτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του εν λόγω κανονισμού που συνίσταται στο ότι δεν ελήφθη υπόψη το προγενέστερο σήμα Bridge (υπ' αριθ. 370836). Ο τέταρτος λόγος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού, με συνέπεια να μη ληφθεί υπόψη το προγενέστερο σήμα Bridge (υπ' αριθ. 370836), καθώς και τα προγενέστερα σήματα υπ' αριθ. 704338, 606709 και 593651 ως σήματα αμυντικού χαρακτήρα.

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως με τα προγενέστερα σήματα, θεωρούμενα μεμονωμένα

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αρθρώνεται σε τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, διότι τα συγκρουόμενα σήματα διέθεταν τον ελάχιστο βαθμό ομοιότητας που απαιτείται για να διαπιστωθεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

25 Πρώτον, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα συγκρουόμενα σήματα εμφανίζουν μεταξύ τους ομοιότητες από ακουστικής απόψεως και ότι υπάρχει «ουσιώδης» ακουστική ομοιότητα του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση με τα λεκτικά σήματα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642953) και FOOTBRIDGE (υπ' αριθ. 710102), καθώς και με τα προγενέστερα τρισδιάστατα σήματα που περιέχουν το λεκτικό στοιχείο «the bridge» (τα υπ' αριθ. 704372 και 633349). Ωστόσο, κατά την αναιρεσείουσα, αποτελεί πάγια νομολογία ότι η ακουστική ομοιότητα υπερισχύει της ελλείψεως οπτικής ομοιότητας.

26 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα θεωρεί εσφαλμένη την κρίση του Πρωτοδικείου ότι δεν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως λόγω των διαφορών που παρουσιάζει από οπτικής και εννοιολογικής απόψεως το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση σε σχέση με τα προγενέστερα σήματα. Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι η διαπίστωση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 107 έως 113 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και με βάση την οποία έκρινε ότι δεν υπάρχει εννοιολογική ομοιότητα στηρίχθηκε σε εκτίμηση του κατά πόσον ο μέσος Ιταλός καταναλωτής γνωρίζει την αγγλική γλώσσα, ενώ η ίδια θεωρεί, επικαλούμενη την τελευταία έρευνα του Ευρωβαρόμετρου (οργανισμός της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αρμόδιος στον τομέα «Ανάλυση της κοινής γνώμης»), ότι μόνον το 15 έως 20 % του ιταλικού κοινού γνωρίζει τη σημασία του αγγλικού όρου «bridge». Κατά το μέτρο που το στοιχείο «bridge» είναι κοινό σε όλα τα σήματα, υπάρχει σε ορισμένο βαθμό και οπτική ομοιότητα μεταξύ αυτών.

27 Τρίτον, λόγω της απόλυτης ταυτότητας των προϊόντων που προσδιορίζονται από τα συγκρουόμενα σήματα και λόγω του έντονου διακριτικού χαρακτήρα των προγενέστερων σημάτων, το Πρωτοδικείο έπρεπε, κατά τη σύγκριση των συγκρουόμενων σημάτων, να προβεί σε συνολική εκτίμησή τους, βάσει της αρχής της αλληλεξαρτήσεως επιμέρους παραγόντων, στο πλαίσιο της οποίας δεν θα μπορούσε να αποκλείσει τον κίνδυνο συγχύσεως χωρίς να υποπέσει σε νομική πλάνη, λόγω της ουσιώδους ακουστικής ομοιότητας των συγκρουόμενων σημάτων, καθώς και λόγω των εννοιολογικών και οπτικών ομοιοτήτων τους.

28 Κατά το ΓΕΕΑ, η ύπαρξη περιορισμένης ακουστικής ομοιότητας μπορεί να θεωρηθεί αμελητέα, αν δεν επηρεάζει τον καταναλωτή και αποτελεί ένα μόνον από τους παράγοντες που διαμορφώνουν τη συνολική κρίση του.

29 Σχετικά με την ακουστική ομοιότητα, η παρεμβαίνουσα προβάλλει ότι η αναιρεσείουσα επανερμηνεύει κατά τρόπο αυθαίρετο την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Σχετικά με την εννοιολογική ομοιότητα, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι, από την έρευνα που επικαλείται η αναιρεσείουσα, δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο μέσος Ιταλός καταναλωτής δεν γνωρίζει την έννοια της αγγλικής λέξεως «bridge» στη γλώσσα του, το γεγονός δε ότι η αναιρεσείουσα επέλεξε το σήμα THE BRIDGE, του οποίου η σημασία αντιστοιχεί στον διακριτικό τίτλο «Il Ponte» που αποτελεί μέρος της επωνυμίας της, σημαίνει ότι ήθελε να συσχετίσει την επωνυμία αυτή με τα προϊόντα που διαθέτει στην αγορά, θεωρώντας ότι ο Ιταλός καταναλωτής είναι σε θέση να αντιληφθεί τον συσχετισμό αυτόν. Σχετικά με την αρχή της αλληλεξαρτήσεως των παραγόντων, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει, όπως και το ΓΕΕΑ, ότι το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάνθηκε ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση διαφέρει από τα σήματα της αναιρεσείουσας και, επομένως, η αρχή αυτή δεν έχει εφαρμογή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

30 Επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τις σκέψεις 102 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση, συγκρινόμενο με το προγενέστερο σήμα που περιέχει το λεκτικό στοιχείο «The Bridge Wayfarer» (υπ' αριθ. 721569) και με προγενέστερο λεκτικό σήμα OVER THE BRIDGE (υπ' αριθ. 630763), παρουσιάζει επουσιώδεις ακουστικές ομοιότητες. Εν συνεχεία, έκρινε ότι η ακουστική ομοιότητά του είναι εντονότερη με τα προγενέστερα λεκτικά σήματα THE BRIDGE και FOOTBRIDGE (τα υπ' αριθ. 642953 και 710102) και με τα τρισδιάστατα προγενέστερα σήματα που περιέχουν το λεκτικό στοιχείο «the bridge» (τα υπ' αριθ. 704372 και 633349). Ωστόσο, το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης ότι η ομοιότητα αυτή αποδυναμώνεται τόσο λόγω της παρουσίας της λέξεως «the» και του προθέματος «foot» στα προγενέστερα σήματα, όσο και λόγω της παρουσίας του προθέματος «bain» στο σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Κατά συνέπεια, δέχθηκε απλώς και μόνον ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση παρουσιάζει ορισμένη ακουστική ομοιότητα με τα τέσσερα αυτά προγενέστερα σήματα.

31 Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο δεν αποφάνθηκε ότι υπάρχει ακουστική ομοιότητα μεταξύ όλων των συγκρουομένων σημάτων. Η ακουστική ομοιότητα μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και των τεσσάρων προαναφερθέντων προγενέστερων σημάτων χαρακτηρίστηκε από το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως «ουσιώδης», χωρίς όμως ο χαρακτηρισμός αυτός να το οδηγήσει σε νομική πλάνη.

32 Συγκεκριμένα, καίτοι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι μόνη η ακουστική ομοιότητα των σημάτων είναι ικανή να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως, πρέπει, εντούτοις, να υπομνηστεί ότι η ύπαρξη παρόμοιου κινδύνου πρέπει να διαπιστώνεται στο πλαίσιο συνολικής εκτιμήσεως όσον αφορά την εννοιολογική, οπτική και ακουστική ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημείων (βλ. απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, C-206/04 P, Mülhens κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-2717, σκέψη 21· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 12ης Ιουνίου 2007, C-334/05 P, ΓΕΕΑ κατά Shaker, Συλλογή 2007, σ. I-4529, σκέψεις 34 και 35).

33 Η συνολική αυτή εκτίμηση πρέπει να στηρίζεται, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημείων, στη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα σήματα, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους [βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Mülhens κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 19, και, ιδίως, σε σχέση με την πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1997, C-251/95, SABEL, Συλλογή 1997, σ. I-6191, σκέψη 23, και της 22ας Ιουνίου 1999, C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Συλλογή 1999, σ. I-3819, σκέψη 25].

34 Η συνολική αυτή εκτίμηση σημαίνει ότι οι εννοιολογικές και οπτικές διαφορές μεταξύ δύο σημείων μπορεί να εξουδετερώνουν τις μεταξύ τους ακουστικές ομοιότητες, εφόσον η σημασία ενός τουλάχιστον από τα σημεία είναι αρκούντως σαφής και συγκεκριμένη για το οικείο κοινό, ώστε να γίνεται αμέσως αντιληπτή από αυτό (βλ. απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-361/04 P, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-643, σκέψη 20, προπαρατεθείσα απόφαση Mülhens κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 35, καθώς και απόφαση της 15ης Μαρτίου 2007, C-171/06 P, T.I.M.E. ART κατά ΓΕΕΑ, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή — Συλλογή 2007, σ. I-41*, σκέψη 49).

35 Συναφώς, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με το σημείο 56 των προτάσεών της, η εκτίμηση της ακουστικής ομοιότητας αποτελεί ένα μόνον από τους παράγοντες που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως. Επομένως, αν αποδειχθεί ότι η ομοιότητα μεταξύ δύο σημείων είναι μόνον ακουστική, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει οπωσδήποτε κίνδυνος συγχύσεως (προπαρατεθείσα απόφαση Mülhens κατά ΓΕΕΑ, σκέψεις 21 και 22).

36 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 116 και 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή καθαυτή η ακουστική ομοιότητα δεν αρκεί για να διαπιστωθεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως, διότι η σημασία της ακουστικής ομοιότητας δύο σημάτων περιορίζεται όταν τα προϊόντα διατίθενται στο εμπόριο κατά τρόπον ώστε το ενδιαφερόμενο κοινό, όταν αγοράζει τα προϊόντα αυτά, να αντιλαμβάνεται συνήθως το σήμα που τα προσδιορίζει οπτικώς.

37 Επομένως, το Πρωτοδικείο εξέτασε τη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα επίμαχα σημεία όσον αφορά την τυχόν εννοιολογική, οπτική ή ακουστική ομοιότητά τους, στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως. Στο πλαίσιο αυτό διαπίστωσε, χωρίς να υποπέσει σε νομική πλάνη, ότι, ελλείψει εννοιολογικής και οπτικής ομοιότητας, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.

38 Άλλωστε, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να προσδοκά ότι το Δικαστήριο θα υποκαταστήσει το Πρωτοδικείο στην εκτίμηση του ζητήματος αυτού. Κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο υπό την έννοια αυτή στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2006, C-214/05 P, Rossi κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-7057, σκέψη 26, και της 26ης Απριλίου 2007, C-412/05 P, Alcon κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-3569, σκέψη 71).

39 Οι εκτιμήσεις στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 115 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αφορούν πραγματικό ζήτημα. Το Πρωτοδικείο εκτίμησε συνολικά τον κίνδυνο συγχύσεως, βάσει της συνολικής εντυπώσεως που προκαλούν τα συγκρουόμενα σήματα, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τα διακριτικά και κυρίαρχα στοιχεία τους.

40 Το επιχείρημα της αναιρεσείουσας πρέπει, επομένως, να απορριφθεί ως απαράδεκτο, κατά το μέτρο που ζητείται από το Δικαστήριο να υποκαταστήσει το Πρωτοδικείο στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

41 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμο και εν μέρει απαράδεκτο.

— Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

42 Κατ' αρχάς, πρέπει να απορριφθεί εξαρχής ως απαράδεκτο το επιχείρημα που προβάλλει η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη πρόσφατη έρευνα προκειμένου να αμφισβητήσει, κατ' ουσίαν, τις εκτιμήσεις προδήλως πραγματικών περιστατικών στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 107 έως 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τις εννοιολογικές ομοιότητες μεταξύ των συγκρουόμενων σημείων.

43 Συγκεκριμένα, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να επανεξετάσει, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, τέτοιες διαπιστώσεις, εκτός αν αυτές στηρίζονται σε αλλοίωση εγγράφων της δικογραφίας, πράγμα που δεν προβάλλεται εν προκειμένω.

44 Περαιτέρω, όσον αφορά τις επικρίσεις που προβάλλει η αναιρεσείουσα κατά της εκτιμήσεως στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 92 έως 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34, και της 30ής Ιουνίου 2005, C-286/04 P, Eurocermex κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2005, σ. I-5797, σκέψη 42).

45 Ωστόσο, ο ισχυρισμός της αναιρεσείουσας δεν πληροί τις προϋποθέσεις αυτές. Συγκεκριμένα, δεν περιέχει κανένα νομικό επιχείρημα προς απόδειξη του σε τι συνίσταται η νομική πλάνη του Πρωτοδικείου. Η αναιρεσείουσα απλώς επαναλαμβάνει τον λόγο που είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να τον εξηγεί περαιτέρω και χωρίς να διευκρινίζει ποια στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επικρίνει.

46 Επομένως, ο ισχυρισμός αυτός συνίσταται σε απλό αίτημα επανεξετάσεως της ασκηθείσας στον πρώτο βαθμό προσφυγής, κατά παράβαση των επιταγών τόσο του Οργανισμού όσο και του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

47 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

— Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

48 Μολονότι, σύμφωνα με την αρχή της αλληλεξαρτήσεως μεταξύ των λαμβανομένων υπόψη παραγόντων και, ιδίως, μεταξύ της ομοιότητας των σημάτων και της

ομοιότητας των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών, η ελαφρά ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών μπορεί να αντισταθμίζεται από την έντονη ομοιότητα μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-39/97, Canon, Συλλογή 1998, σ. I-5507, σκέψη 17· προπαρατεθείσα απόφαση Lloyd Schuhfabrik Meyer, σκέψη 19, και προπαρατεθείσα απόφαση T.I.M.E. ART κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 35), το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, προκειμένου περί της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει ταυτότητα ή ομοιότητα μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και του προγενέστερου σήματος, καθώς και ταυτότητα ή ομοιότητα των προϊόντων ή υπηρεσιών στα οποία αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως με εκείνα για τα οποία καταχωρίστηκε το προγενέστερο σήμα. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές (βλ. απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 2004, C-106/03 P, Vedial κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-9573, σκέψη 51).

49 Το Πρωτοδικείο έκρινε, συναφώς, με τη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, παρά τις ακουστικές ομοιότητες μεταξύ των συγκρουόμενων σημάτων, η σημασία του συγκεκριμένου παράγοντα είναι εν τέλει περιορισμένη διότι το κοινό συνήθως αντιλαμβάνεται το σήμα που προσδιορίζει τα επίμαχα προϊόντα οπτικώς. Περαιτέρω, για τους λόγους που εκτέθηκαν κατά την εξέταση του δεύτερου σκέλους του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι δεν υφίσταται εννοιολογική και οπτική ομοιότητα.

50 Επομένως, κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε νομική πλάνη, ότι τα συγκρουόμενα σήματα, θεωρούμενα μεμονωμένα, δεν παρουσιάζουν τον ελάχιστο βαθμό ομοιότητας που απαιτείται ώστε να διαπιστωθεί κίνδυνος συγχύσεως βάσει, απλώς και μόνον, του έντονου διακριτικού χαρακτήρα των προγενέστερων σημάτων ή ακόμη της ταυτότητας των προσδιοριζομένων από τα σήματα αυτά προϊόντων με τα προσδιοριζόμενα από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση.

51 Εφόσον δεν υφίσταται η ελάχιστη απαιτούμενη ομοιότητα, το Πρωτοδικείο ορθώς δεν εφάρμοσε την αρχή της αλληλεξαρτήσεως στο πλαίσιο της συνολικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως.

52 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

53 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως σε σχέση με προγενέστερα σήματα τα οποία απαρτίζουν «οικογένεια» ή «σειρά» σημάτων

Επιχειρήματα των διαδίκων

54 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως σε σχέση με την «οικογένεια» ή τη «σειρά» σημάτων που απαρτίζουν τα προγενέστερα σήματα των οποίων είναι δικαιούχος. Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι, κατά την πενταετία πριν την υποβολή της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, ο κίνδυνος συγχύσεως πρέπει να εκτιμάται δια της συγκρίσεως των σημάτων όπως αυτά έχουν καταχωριστεί, χωρίς να απαιτείται να πληρούνται κριτήρια όπως αυτό της πραγματικής χρήσεως. Αφενός, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι τούτο ισχύει εφόσον ο δικαιούχος προγενέστερου σήματος ασκεί ανακοπή επικαλούμενος μόνον το προγενέστερο σήμα ως προς το οποίο δεν υπάρχει υποχρέωση χρήσεως. Αφετέρου, η απαίτηση για χρήση των προγενέστερων σημάτων στερεί την προστασία που παρέχεται σε «σειρά σημάτων» από τον δικαιούχο ο οποίος πρόκειται να διαθέσει στην αγορά τα προϊόντα που προσδιορίζονται από τα απαρτίζοντα τη «σειρά» σήματα, τα οποία έχουν καταχωριστεί αλλά δεν έχουν ακόμη χρησιμοποιηθεί, σε περίπτωση που ένας τρίτος ο οποίος νομίμως υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως παρομοίου σήματος αποφασίσει να προβεί σε πραγματική χρήση του σήματος κατά το ίδιο χρονικό σημείο.

55 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, πρώτον, ότι η έννοια της «σειράς σημάτων» δεν έχει θέση στο σύστημα του κανονισμού 40/94 και ότι πρόκειται για νομολογιακή κατασκευή στο πλαίσιο του ιταλικού δικαίου περί σημάτων, με την οποία αναγνωρίζεται νομικά

μια πραγματική κατάσταση χαρακτηριζόμενη από το ενδεχόμενο συσχετισμού των σημάτων που απαρτίζουν τη σειρά με το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση. Ο συσχετισμός αυτός ενδέχεται να προκαλέσει σύγχυση στην αντίληψη του οικείου κοινού, οφειλόμενη στην ταυτόχρονη παρουσία στην αγορά περισσότερων σημάτων με κοινό διακριτικό στοιχείο, τα οποία προσδιορίζουν τα ίδια ή παρόμοια προϊόντα. Κατά συνέπεια, απαιτείται παρουσία των εν λόγω σημάτων στην αγορά.

56 Δεύτερον, αν γίνει δεκτό ότι τα προγενέστερα σήματα απαρτίζουν σειρά, διευρύνεται το πεδίο της προστασίας των σημάτων αυτών, θεωρούμενων μεμονωμένα. Επομένως, πρέπει να αποκλειστεί η αόριστη εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως που στηρίζεται μόνο στην ύπαρξη πολλών καταχωρίσεων σημάτων με το ίδιο διακριτικό στοιχείο, εφόσον τα σήματα αυτά δεν έχουν όντως χρησιμοποιηθεί.

57 Τρίτον, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το ζήτημα της «σειράς σημάτων» είναι πραγματικό και εμπίπτει στην εκτίμηση πραγματικού γεγονότος συνδεόμενου με την αντίληψη των καταναλωτών για τα συγκρουόμενα σήματα. Ωστόσο, κατά το ΓΕΕΑ, τα σήματα που φέρονται να απαρτίζουν «σειρά» δεν έχουν χρησιμοποιηθεί και δεν παρουσιάζουν μεταξύ τους τέτοια χαρακτηριστικά ώστε να χαρακτηριστούν ως οικογένεια σημάτων.

58 Η παρεμβαίνουσα παρατηρεί ότι η αναιρεσείουσα ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει τη χρήση των προγενέστερων σημάτων που έχουν κοινό το λεκτικό στοιχείο «bridge» όχι για να μην απολέσει τα δικαιώματα που της παρέχουν οι αντίστοιχες καταχωρίσεις, αλλά για να στηρίξει την άποψή της ότι πρόκειται για «οικογένεια» σημάτων που περιέχουν αυτό το λεκτικό στοιχείο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

59 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως, λόγω ομοιότητας, αφενός, μεταξύ του σήματος του οποίου

ζητείται η καταχώριση και ενός προγενεστέρου σήματος και, αφετέρου, μεταξύ των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα σήματα αυτά, εκτιμάται με βάση την αντίληψη του κοινού στην περιοχή στην οποία προστατεύεται το προγενέστερο σήμα.

60 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, δεδομένης της φύσεως των εν λόγω προϊόντων, η περιγραφή των οποίων επαναλαμβάνεται στη σκέψη 5 της παρούσας αποφάσεως, το ενδιαφερόμενο κοινό σε σχέση με το οποίο πρέπει να πραγματοποιηθεί η ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως αποτελείται, για όλα τα επίμαχα προϊόντα, από τον μέσο καταναλωτή του κράτους μέλους στο οποίο προστατεύονται τα προγενέστερα σήματα, δηλαδή της Ιταλίας.

61 Διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 4 έως 6 του κανονισμού 40/94, ένα σήμα μπορεί να καταχωριστεί μόνο μεμονωμένα, η δε πενταετής τουλάχιστον προστασία που απορρέει από την καταχώριση παρέχεται μόνο μεμονωμένα, ακόμη και αν έχουν καταχωριστεί ταυτόχρονα περισσότερα σήματα έχοντα ένα ή περισσότερα κοινά στοιχεία με διακριτικό χαρακτήρα.

62 Ενώ, σε περίπτωση που η ανακοπή κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στηρίζεται στην ύπαρξη προγενέστερου σήματος ως προς το οποίο δεν υπάρχει ακόμη υποχρέωση χρήσεως, ο κίνδυνος συγχύσεως εκτιμάται δια της συγκρίσεως των δύο σημάτων, όπως αυτά έχουν καταχωριστεί, δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση που η ανακοπή στηρίζεται στην ύπαρξη περισσοτέρων σημάτων τα οποία, λόγω των κοινών χαρακτηριστικών τους, θεωρείται ότι απαρτίζουν «οικογένεια» ή «σειρά» σημάτων.

63 Συγκεκριμένα, συνιστά κίνδυνο συγχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ο κίνδυνος να πιστεύσει το κοινό ότι τα σχετικά προϊόντα ή υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή, ενδεχομένως, από συνδεόμενες οικονομικά επιχειρήσεις (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Alcon κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 55· υπ' αυτή την έννοια, βλ. επίσης,

προπαρατεθείσα απόφαση Canon, σκέψη 29). Προκειμένου περί «οικογένειας» ή «σειράς» σημάτων, ο κίνδυνος συγχύσεως προκύπτει, ειδικότερα, από το ενδεχόμενο ο καταναλωτής να παραπλανηθεί σχετικά με την προέλευση των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προσδιορίζονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση και να πιστεύσει, εσφαλμένως, ότι το σήμα αποτελεί μέρος της εν λόγω οικογένειας ή σειράς σημάτων.

64 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας με το σημείο 101 των προτάσεών της, αν δεν γίνεται χρήση ικανού αριθμού σημάτων αποτελούντων οικογένεια ή σειρά, ο καταναλωτής δεν αναμένεται να εντοπίσει κάποιο κοινό στοιχείο στην εν λόγω οικογένεια ή σειρά σημάτων και/ή να συσχετίσει την εν λόγω οικογένεια ή σειρά με άλλο σήμα που περιέχει το ίδιο κοινό στοιχείο. Συνεπώς, για να υφίσταται κίνδυνος παραπλανήσεως του κοινού όσον αφορά το αν το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση ανήκει σε «οικογένεια» ή «σειρά», τα προγενέστερα σήματα που απαρτίζουν την εν λόγω «οικογένεια» ή «σειρά» πρέπει να έχουν παρουσία στην αγορά.

65 Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο δεν ζήτησε να αποδειχθεί αυτή καθαυτή η χρήση των προγενέστερων σημάτων, αλλά μόνον η χρήση ικανού αριθμού από αυτά, ώστε να στοιχειοθετηθεί, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, ότι τα εν λόγω σήματα απαρτίζουν οικογένεια ή σειρά.

66 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι δεν υπήρξε τέτοια χρήση, ορθώς αποφάνθηκε ότι δεν ήταν εσφαλμένη η εκ μέρους του τμήματος προσφυγών απόρριψη των επιχειρημάτων με τα οποία η προσφεύγουσα επικαλέστηκε την προστασία που αποδίδεται σε «σειρά σημάτων».

67 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, η οποία συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του, το προγενέστερο σήμα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952)

Επιχειρήματα των διαδίκων

68 Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, παρέλειψε να αξιολογήσει τα έγγραφα που προσκόμισε η αναιρεσείουσα σχετικά με τη χρήση, κατά το 1995, του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) για προϊόντα της κλάσεως 25, προκειμένου να αποφανθεί αν έγινε ουσιαστική χρήση του σήματος κατά τα πέντε έτη που προηγήθηκαν της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

69 Η συνεχής, όπως απαιτεί το Πρωτοδικείο, χρήση του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) κατά το εν λόγω διάστημα αποτελεί επιπλέον προϋπόθεση, μη προβλεπόμενη από το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94.

70 Το ΓΕΕΑ προβάλλει, αφενός, ότι η εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η αναιρεσείουσα αποτελεί μέρος της πραγματικής εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο δεν απαίτησε να είναι η χρήση του σήματος συνεχής κατά το επίμαχο διάστημα των πέντε ετών και, επομένως, δεν έθεσε προϋπόθεση μη προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη. Έκρινε, απλώς, ότι η χρήση του σήματος πρέπει να είναι διαρκής, όπως επιβάλλει το συγκεκριμένο άρθρο. Επομένως, ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και ως αβάσιμος.

71 Κατά την παρεμβαίνουσα, η προσκόμιση απλώς και μόνον του καταλόγου 1994/1995 και ο μικρός αριθμός διαφημιστικών καταχωρίσεων του 1995 δεν αρκούν για να αποδειχθεί ότι η χρήση του σήματος ήταν ποσοτικώς σημαντική. Θεωρεί, επομένως, ότι πρόκειται μόνο για «συμβολική χρήση» του σήματος, σκοπούσα στην αποφυγή του κινδύνου εκπτώσεως του δικαιούχου από τα δικαιώματά του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

72 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο απαίτησε η χρήση του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) να είναι συνεχής καθ' όλο το κρίσιμο διάστημα, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, συντρέχει ουσιαστική χρήση ενός σήματος όταν αυτό χρησιμοποιείται σύμφωνα με τη βασική του λειτουργία, που είναι η εγγύηση της ταυτότητας προελεύσεως των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρίστηκε, με σκοπό την εξεύρεση ή διατήρηση δυνατοτήτων πωλήσεως των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών, αποκλείοντας τη συμβολική χρήση που αποσκοπεί στη διατήρηση των δικαιωμάτων που παρέχει το σήμα. Κατά την εκτίμηση του ουσιαστικού χαρακτήρα της χρήσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των γεγονότων και περιστάσεων που μπορούν να αποδείξουν το υποστατό της εμπορικής εκμεταλλεύσεως, ιδίως δε η έκταση και η συχνότητα χρήσεως του σήματος (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2006, C-416/04 P, Sunrider κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-4237, σκέψη 70· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, σχετικά με το άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104, διάταξη ταυτόσημη με εκείνη του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, απόφαση της 11ης Μαρτίου 2003, C-40/01, Ansul, Συλλογή 2003, σ. I-2439, σκέψη 43, και διάταξη της 27ης Ιανουαρίου 2004, C-259/02, La Mer Technology, Συλλογή 2004, σ. I-1159, σκέψη 27).

73 Το αν η χρήση είναι ποσοτικώς επαρκής προκειμένου να διατηρηθεί ή να δημιουργηθεί μερίδιο στην αγορά για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που προσδιορίζονται από το σήμα εξαρτάται από διάφορους παράγοντες και από την κατά περίπτωση εκτίμηση. Η συχνότητα ή η κανονικότητα της χρήσεως του σήματος καταλέγονται μεταξύ των παραγόντων που μπορούν να ληφθούν υπόψη (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Sunrider κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 71· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, προπαρατεθείσα διάταξη La Mer Technology, σκέψη 22).

74 Αποφαινόμενο, με τη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία είναι πολύ περιορισμένα όσον αφορά το 1994 και ανύπαρκτα όσον αφορά τα έτη 1996 έως 1999, το Πρωτοδικείο δεν ζήτησε από την αναιρεσείουσα να αποδείξει ότι γινόταν συνεχής χρήση του σήματος THE BRIDGE

(υπ' αριθ. 642952) καθ' όλο το επίμαχο διάστημα. Εξέτασε, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που παρατίθεται στις σκέψεις 72 και 73 της παρούσας αποφάσεως, αν έγινε ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού κατά το εν λόγω διάστημα. Προς τούτο, το Πρωτοδικείο εξέτασε, με τις σκέψεις 32 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν η έκταση και η συχνότητα της χρήσεως του εν λόγω σήματος αρκεί για να αποδειχθεί η παρουσία του στην αγορά κατά τρόπο αποτελεσματικό, διαρκή και σταθερό ως προς τη μορφολογία του σημείου.

75 Εν συνεχεία, όσον αφορά την αιτίαση της αναιρεσείουσας ότι το Πρωτοδικείο δεν αξιολόγησε ορθώς τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε τα αποδεικτικά στοιχεία για να κρίνει αν αποδείχθηκε, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 43 του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με την παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου, η χρήση του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) για το διάστημα των πέντε ετών που προηγήθηκε της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Με τις σκέψεις 33 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε, βάσει μόνον των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η αναιρεσείουσα σχετικά με τη χρήση του εν λόγω σήματος (έναν κατάλογο φθινόπωρο-χειμώνας 1994/1995 και διαφημιστικές καταχωρίσεις του 1995), αν έγινε ουσιαστική χρήση του από τις 14 Ιουνίου 1994 έως τις 14 Ιουνίου 1999, ημερομηνία δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, και αποφάνθηκε αρνητικά. Διαπίστωσε, συγκεκριμένα, ότι οι λοιποί κατάλογοι προϊόντων δεν φέρουν ημερομηνία και, επομένως, ορθώς δεν τους έλαβε υπόψη του. Πρέπει, άλλωστε, να επισημανθεί ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Πρωτοδικείο, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που διέθετε, είναι απόρροια εκτιμήσεως πραγματικών περιστατικών.

76 Με τα επιχειρήματά της, η αναιρεσείουσα επιδιώκει να αμφισβητήσει τη συγκεκριμένη εκτίμηση προδήλως πραγματικών περιστατικών. Ωστόσο, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως, αν δεν συντρέχει αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών, πράγμα που δεν προβάλλεται στην υπό κρίση υπόθεση, το ζήτημα αυτό δεν εμπίπτει στον αναιρετικό έλεγχο που ασκεί το Δικαστήριο.

77 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 και συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του, κατά την εκτίμησή του, το προγενέστερο σήμα Bridge (υπ' αριθ. 370836)

Επιχειρήματα των διαδίκων

78 Η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, διότι αγνόησε, κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, το σήμα Bridge (υπ' αριθ. 370836), χωρίς να εξετάσει αν το σήμα αυτό μπορούσε να θεωρηθεί ελαφρώς παραλλαγμένη μορφή του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952), ανεξαρτήτως του ότι το σήμα αυτό ήταν ήδη καταχωρισμένο. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα, μολονότι δέχεται ότι δεν προσκόμισε τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τη χρήση του σήματος Bridge (υπ' αριθ. 370836), θεωρεί ότι, λόγω της απόλυτης ταυτότητας των προσδιοριζομένων με τα δύο αυτά σήματα προϊόντων, δεν είχε τέτοια υποχρέωση, διότι είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη χρήση του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952). Η μόνη διαφορά μεταξύ των σημάτων είναι η παρουσία του άρθρου «the». Η αναιρεσείουσα θεωρεί, συναφώς, ότι η προσθήκη του άρθρου «the» δεν μεταβάλλει τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος «Bridge» (υπ' αριθ. 370836). Επιπλέον, η ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94 από το Πρωτοδικείο ενδέχεται να προκαλέσει δυσμενή διάκριση μεταξύ του δικαιούχου σήματος που καταχωρίζει μόνον τη «βασική» εκδοχή του σήματος, ενώ χρησιμοποιεί ποικιλία εκδοχών, και του δικαιούχου σήματος ο οποίος καταχωρίζει όλες τις εκδοχές του σήματός του.

79 Κατά το ΓΕΕΑ, αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και ως αβάσιμος. Πρώτον, δεν πληρούται η προϋπόθεση περί ουσιαστικής χρήσεως του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952), το οποίο αποτελεί ελαφρώς παραλλαγμένη μορφή του σήματος Bridge (υπ' αριθ. 370836). Δεύτερον, η προσθήκη του οριστικού άρθρου «the» αποτελεί ουσιώδη τροποποίηση που διαφοροποιεί τον διακριτικό χαρακτήρα του καταχωρισμένου σήματος. Τρίτον, η εκτίμηση σχετικά με το αν πληρούται η προϋπόθεση της «αμελητέας διαφοροποιήσεως» μεταξύ του καταχωρισμένου σήματος και αυτού που χρησιμοποιείται στην πράξη αποτελεί πραγματικό ζήτημα.

80 Κατά την παρεμβαίνουσα, αποκλείεται εν προκειμένω η εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, διότι προϋποθέτει την ύπαρξη σήματος καταχωρισμένου υπό ορισμένη μορφή και χρησιμοποιούμενου υπό μορφή ελαφρώς διαφοροποιημένη, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Περαιτέρω, αυτό καθαυτό το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα προέβη σε δύο χωριστές καταχωρίσεις αποδεικνύει ότι η ίδια θεωρεί ότι τα σήματα αυτά διαφέρουν αρκετά μεταξύ τους.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

81 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, αν δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση ενός σήματος κατά το οικείο χρονικό διάστημα, επέρχονται οι κυρώσεις που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός, εκτός εάν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση.

82 Κατά την παράγραφο 2, στοιχείο α΄, του άρθρου αυτού, η χρήση του κοινοτικού σήματος υπό μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία όμως δεν μεταβάλλουν το διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή θεωρείται επίσης χρήση κατά την έννοια της παραγράφου 1 του εν λόγω άρθρου.

83 Οι διατάξεις αυτές ταυτίζονται, κατ' ουσίαν, με αυτές του άρθρου 10, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας 89/104, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων.

84 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι δεν συνιστά νομική πλάνη η απόρριψη από το Πρωτοδικείο του ισχυρισμού της αναιρεσείουσας ότι απέδειξε τη χρήση του σήματος Bridge (υπ' αριθ. 370836) κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα με τα στοιχεία που προσκόμισε σχετικά με τη χρήση του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952).

85 Συγκεκριμένα, και χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν το σήμα THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) διαφέρει μόνον ως προς στοιχεία που δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος Bridge (υπ' αριθ. 370836), διαπιστώνεται ότι, αφού δεν αποδείχθηκε η χρήση του πρώτου εξ αυτών, το σήμα αυτό δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απόδειξη της χρήσεως του δεύτερου.

86 Σε κάθε περίπτωση, καίτοι, βάσει των προαναφερθεισών στις σκέψεις 81 και 82 της παρούσας αποφάσεως διατάξεων, ένα καταχωρισμένο σήμα μπορεί να θεωρηθεί ότι χρησιμοποιείται εφόσον αποδειχθεί η χρήση του σήματος αυτού υπό μορφή ελαφρώς διαφορετική από αυτή με την οποία καταχωρίστηκε, εντούτοις δεν μπορεί να συναχθεί ότι η προστασία ενός σήματος του οποίου η χρήση αποδείχθηκε εκτείνεται και σε καταχωρισμένο σήμα του οποίου η χρήση δεν έχει αποδειχθεί, με το επιχείρημα ότι το δεύτερο αποτελεί μικρή παραλλαγή του πρώτου.

87 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και συνίσταται στο ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τα λεγόμενα «αμυντικού χαρακτήρα» προγενέστερα σήματα

Επιχειρήματα των διαδίκων

88 Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 διότι έκρινε ότι η έννοια των σημάτων αμυντικού χαρακτήρα δεν είναι συμβατή με το σύστημα προστασίας του κοινοτικού σήματος.

89 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο έπρεπε να απορρίψει ως απαράδεκτο τον ισχυρισμό αυτόν, που το ΓΕΕΑ προέβαλε για πρώτη φορά ενώπιόν του.

90 Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα προγενέστερα σήματα υπ' αριθ. 370836, 704338, 606709 και 593651 δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως απλώς και μόνο διότι ήταν προγενέστερα του κύριου σήματος, και όχι διότι η έννοια του «σήματος αμυντικού χαρακτήρα» είναι καθαυτή ασύμβατη με την κοινοτική ρύθμιση. Το Πρωτοδικείο έπρεπε, όπως έπραξε το τμήμα προσφυγών, να περιοριστεί στην εκτίμηση του αν τα σήματα αυτά πληρούν τις προϋποθέσεις του νέου ιταλικού κώδικα περί πνευματικής ιδιοκτησίας ώστε να χαρακτηριστούν ως αμυντικού χαρακτήρα.

91 Εν συνεχεία, δεν είναι ορθό να υποστηριχθεί, όπως έπραξε το Πρωτοδικείο, ότι ο νέος ιταλικός κώδικας περί πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύει τα μη χρησιμοποιούμενα σήματα. Συγκεκριμένα, ο κώδικας αυτός δεν προβλέπει απώλεια δικαιώματος λόγω μη χρήσεως, εφόσον ο δικαιούχος του μη χρησιμοποιούμενου σήματος αμυντικού χαρακτήρα είναι ταυτόχρονα δικαιούχος ενός ή περισσοτέρων παρόμοιων σημάτων, των οποίων η καταχώριση παραμένει σε ισχύ και από τα οποία τουλάχιστον ένα χρησιμοποιείται πραγματικά για τον προσδιορισμό των ίδιων προϊόντων και υπηρεσιών που προσδιορίζει το εν λόγω σήμα αμυντικού χαρακτήρα. Τέλος, η αναιρεσείουσα προβάλλει επιπλέον ότι η αναγνώριση σε εθνικό επίπεδο των σημάτων αμυντικού χαρακτήρα συνιστά «εύλογη αιτία» για τη μη χρήση, κατά την έννοια του άρθρου 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94.

92 Κατά το ΓΕΕΑ, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, κατά το μέτρο που η αναγνώριση των σημάτων «αμυντικού χαρακτήρα» εξαρτάται από το αν γίνεται πραγματική χρήση του «κύριου» σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952). Πρόκειται, όμως, για πραγματικό ζήτημα, επί του οποίου έχει αποφανθεί αρνητικά το Πρωτοδικείο. Εξάλλου, το προβληθέν ενώπιον του Πρωτοδικείου επιχείρημα περί ασυμβατότητας των διατάξεων του ιταλικού δικαίου περί αμυντικών σημάτων με το σύστημα προστασίας του κοινοτικού σήματος δεν είναι απαράδεκτο διότι, κατά το ΓΕΕΑ, πρόκειται απλώς για προέκταση του επιχειρήματος που διατυπώθηκε ενώπιον του τμήματος προσφυγών ότι υπάρχει υποχρέωση χρήσεως για τα σήματα αμυντικού χαρακτήρα.

93 Επί της ουσίας, το ΓΕΕΑ υπενθυμίζει, αφενός, ότι η πραγματική χρήση του σήματος αποτελεί θεμελιώδη προϋπόθεση για να αναγνωριστούν υπέρ του δικαιούχου του σήματος τα αποκλειστικά δικαιώματα ιδιοκτησίας. Αφετέρου, το ΓΕΕΑ φρονεί ότι η αναιρεσείουσα εξομοιώνει την προστασία που σχετίζεται με την έννοια των «σημάτων αμυντικού χαρακτήρα» προς την προστασία που παρέχεται στο πλαίσιο του άρθρου 15, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 4094. Ωστόσο, οι διαφορές μεταξύ των λεγόμενων σημάτων «αμυντικού χαρακτήρα» και του μη χρησιμοποιηθέντος κύριου σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952) είναι τόσο σημαντικές ώστε μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του κύριου σήματος.

94 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι, κατά την ιταλική νομοθεσία περί σημάτων, η ημερομηνία καταχωρίσεως των σημάτων αμυντικού χαρακτήρα πρέπει να συμπίπτει ή να είναι μεταγενέστερη της καταχωρίσεως του κύριου σήματος, δεύτερον, ότι το σήμα αμυντικού χαρακτήρα πρέπει να καταχωρίζεται για τις ίδιες κατηγορίες προϊόντων που καλύπτει το κύριο σήμα, ενώ η αναιρεσείουσα θεωρεί ως αμυντικού χαρακτήρα και σήματα τα οποία αφορούν προϊόντα διαφορετικής κλάσεως από τα προϊόντα που καλύπτει το κύριο σήμα, και, τρίτον, ότι τα σήματα αμυντικού χαρακτήρα πρέπει να διαφέρουν κατά τι από το κύριο σήμα. Εν προκειμένω, δεν πληρούται καμία από αυτές τις προϋποθέσεις. Σε κάθε περίπτωση, οι καταχωρίσεις αμυντικού χαρακτήρα δεν μπορούν να λαμβάνονται υπόψη ως μη συμβατές με το κοινοτικό σύστημα προστασίας του σήματος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

95 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη, αποφαινόμενο επί του επιχειρήματος του ΓΕΕΑ ότι η έννοια του σήματος αμυντικού χαρακτήρα δεν είναι συμβατή με τον κανονισμό 40/94.

96 Είναι αληθές ότι, σε διαδικασία με αντικείμενο προσφυγή κατά αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, εκδοθείσας επί ανακοπής ασκηθείσας κατά της καταχωρίσεως σήματος με επίκληση του κινδύνου συγχύσεως με προγενέστερο

σήμα, το ΓΕΕΑ δεν επιτρέπεται να μεταβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου τους όρους της διαφοράς, όπως αυτοί προκύπτουν από τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του αιτούντος την καταχώριση και του ασκούντος την ανακοπή (βλ., σχετικά, προπαρατεθείσα απόφαση Vedial κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 26, και, κατ' αναλογία, απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2004, C-447/02 P, KWS Saat κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-10107, σκέψη 58).

97 Ωστόσο, ένα από τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, σχετικά με την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, ήταν ότι, λόγω της χρήσεως του σήματος THE BRIDGE (υπ' αριθ. 642952), ορισμένα άλλα σήματα έπρεπε να ληφθούν υπόψη ως σήματα αμυντικού χαρακτήρα. Πάντως, κατά το μέτρο που με το επιχείρημα αυτό τίθεται το ζήτημα αν, κατά το ιταλικό δίκαιο, τα σήματα των οποίων δεν έχει αποδειχθεί η χρήση μπορούν εντούτοις να ληφθούν υπόψη ως «αμυντικού χαρακτήρα», ο ισχυρισμός του ΓΕΕΑ, ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει τέτοια δυνατότητα, δεν εκφεύγει των ορίων της διαφοράς που τέθηκε στην κρίση του τμήματος προσφυγών.

98 Εξάλλου, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 87 των προτάσεών της, εφόσον το τμήμα προσφυγών στήριξε την απόφασή του, έστω εμμέσως, σε εσφαλμένη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, ουδείς μπορεί να προσάψει στο Πρωτοδικείο ότι αντικατέστησε την ερμηνεία που ακολούθησε το τμήμα προσφυγών με ορθή ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.

99 Εν συνεχεία, πρέπει να εξεταστεί η κρίση που διατύπωσε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την αμιγώς αμυντική φύση που διαθέτουν, κατά την ιταλική νομοθεσία περί σημάτων, ορισμένα προγενέστερα σήματα τα οποία δεν έλαβε υπόψη το τμήμα προσφυγών.

100 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, κατά το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, η ανακοπή κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, την οποία ασκεί ο δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού ή εθνικού σήματος,

απορρίπτεται αν ο εν λόγω δικαιούχος δεν αποδείξει κατόπιν αιτήματος του αιτούντος την καταχώριση ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος, γινόταν ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα ή στο κράτος μέλος εντός του οποίου το σήμα προστατεύεται για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση. Επιπλέον, το άρθρο 56, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού περιέχει τον ίδιο κανόνα όσον αφορά την υποβολή αιτήσεως εκπτώσεως ή ακυρότητας κοινοτικού σήματος.

101 Ωστόσο, δεν συνιστά νομική πλάνη η κρίση που διατύπωσε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο δικαιούχος εθνικής καταχωρίσεως που ασκεί ανακοπή κατ' αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δεν μπορεί να επικαλεστεί, για να αποφύγει το βάρος αποδείξεως που φέρει δυνάμει του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, εθνική διάταξη η οποία επιτρέπει την κατάθεση ως σημάτων σημείων που δεν προορίζονται να χρησιμοποιηθούν στο εμπόριο λόγω της αμιγώς αμυντικής λειτουργίας τους έναντι άλλου σήματος το οποίο αποτελεί το αντικείμενο εμπορικής εκμεταλλεύσεως.

102 Συγκεκριμένα, η έννοια της «εύλογης αιτίας» του εν λόγω άρθρου αναφέρεται σε λόγους μη εξαρτώμενους από τη βούληση του δικαιούχου του σήματος και σχετικούς με εμπόδια στη χρήση του σήματος, και όχι σε εθνική νομοθεσία προβλέπουσα εξαίρεση από τον κανόνα της απώλειας των δικαιωμάτων επί του σήματος λόγω μη χρήσεώς του επί πενταετία, για λόγους που απορρέουν από τη βούληση του δικαιούχου του σήματος.

103 Επομένως, δεν είναι συμβατή με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 η άποψη ότι ο δικαιούχος εθνικής καταχωρίσεως που ασκεί ανακοπή κατ' αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος μπορεί να επικαλεστεί προγενέστερο σήμα του οποίου η χρήση δεν αποδείχθηκε με το επιχείρημα ότι, δυνάμει εθνικής νομοθεσίας, πρόκειται για «σήμα αμυντικού χαρακτήρα».

104 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

105 Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

106 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζήτησαν την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Il Ponte Finanziaria SpA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)